VII

't Was de nacht voor Sint-Maarten. Als zilver kleurde de maan het Vier-Woudstedenmeer en de toppen der statige bergen. Zacht lispelde de wind door de bomen, die de hoge Rütliweide omringden. Een kloosterklokje in de verte klingelde, de broeders uit de slaap roepend tot het nachtelijk gebed.

Rustig blonken de sterren in de wijde hemel. 't Was een prachtige nacht, nu langs geheime paden mannen zich naar de Rütli begaven. Anderen naderden in een boot, welke stil over 't meer gleed. Arnold Melchthal en zijn vrienden waren de eersten...

Arnold zag de vorm van een boot, die aan de voet van de berg meerde. De jongeling ging er heen en bemerkte gestalten.

— Wie daar ? vroeg hij op gedempte toon.

— Vrienden van het land ! klonk het wachtwoord.

Stauffacher en zijn getrouwen beklommen de helling en de broeders drukten elkander de hand.

— Is Walter Fürst er al ? vroeg Werner.

— Nog niet, maar hij zal niet lang wegblijven.

En enige ogenblikken daarna verscheen de oude man met zijn gezellen uit Altdorf.

Uri, Schwytz en Unterwalden waren nu op de Rütli vertegenwoordigd.

Walter Fürst nam het eerst het woord en sprak :

— Vrienden, gij weet waarom wij in ons eigen, vrij land als samenzweerders op een geheime plaats moeten vergaderen. Wij kennen de nood van ons volk. Alle vreedzame middelen om recht te bekomen zijn nutteloos geweest en slechts een weg blijft ons open, om ons land van de verdrukker te bevrijden. Uri is gereed om de wapens op te nemen.

— En Unterwalden ook, sprak nu Arnold Melchthal. Ha ! ik heb hem teruggezien, die mij niet meer aanschouwen kan... Ik heb mijn handen gelegd op de vreselijke wonden van zijn ogen. Ik heb mijn vader terug-

gevonden als een verdrevene, die eerst van huis tot huis liefdadigheid moest vragen... tot Klara, mijn verloofde, hem meenam bij haar ouders. Klara zelf zendt mij ten strijde... En op vaders wonden heb ik gezworen, dat voortaan mijn leven aan mijn volk behoort. Ik ben gegaan, langs steile paden, naar de hutten van de herders, tot waar de eeuwige sneeuw begint ; ik ben geweest in de woningen, in de bossen, de weiden, in die aan de meren... Ik heb de verspieders van de tiran verschalkt en waar ik kwam, hoorde ik de haat tegen Oostenrijk, voelde ik een drang naar onze vrijheid. En ik verklaar u dat Unterwalden gereed is, wat mijn vrienden hier zullen bevestigen.

— Ook Schwytz wacht alleen op het sein, sprak nu Stauffacher. Het wil zijn slavenketen afwerpen.

Walter Fürst vroeg dan dat men trouw zou zweren aan de zaak van de vrijheid.

De eedgenoten omringden Fürst, Melchthal en Stauffacher, die nu de rechterhand verhieven.

En plechtig klonk de eed : «Wij zweren, nooit onze broeders te verraden of te verlaten, niet aan ons zelf te denken, maar alleen aan ons land. Wij blijven trouw aan de keizer, maar als vrij, zelfstandig volk... en willen van ons erf de Oostenrijker verjagen. Wij zijn bereid ons leven te offeren, om aan ons volk de vrijheid te schenken. Zo helpe ons God en zijn Heiligen !»

Dan bespraken allen de middelen en besloten een bond te stichten en daarvoor leden te werven.

Nog beraadslaagden ze, toen het morgenrood de bergen kleurde.

— De nacht wijkt, de dag verschijnt, sprak Walter Fürst, naar 't ochtendgoud wijzend.

Allen ontblootten het hoofd.

— Zo ook zal de duisternis over ons land verdwijnen en het licht doorbreken, vervolgde Fürst. Nu moeten wij scheiden. En laat iedereen rustig huiswaarts keren en aan zijn werk gaan. Wie herder is, hoede zijn vee, wie de velden bewerkt, arbeide op zijn land, maar allen steeds vervuld van onze eed. Werft leden en draagt nog het lijden tot wij zo sterk zijn, om met Gods hulp en zonder vrees voor de mensen de goede strijd aan te vangen.

De eedgenoten drukten elkander de hand en elke groep verwijderde zich in de richting van haar eigen kanton.

Weer lag de Rütli verlaten en de zon speelde met haar licht tussen de wuivende bomen.

A. HANS.

WILLEM TELL

L. OPDEBEEK ~ UITGEVER ~ ANTWERPEN

A. HANS

WILLEM TELL

De Zwitsersche Volksheld

Penteekeningen van EDMOND VAN OFFEL

TWEEDE UITGAVE.

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1933